

Em yêu anh, hàng xóm à!

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Định mệnh đã cho em gặp anh và thời gian đã làm em yêu anh..

Reng..reng...reng! Tiếng chuông báo thức làm tôi giật mình tỉnh giấc. Như thường lệ thì hôm sẽ tắt báo thức rồi vui vô chán một lúc nữa nhưng hôm nay tôi đã không như vậy.

Hôm nay - một sáng thứ bảy đẹp trời, tôi dậy đúng 7h sáng, bận một bộ đầm thật đẹp make-up nhẹ một chút để đi dự phỏng vấn. Buổi sáng mà tôi mong đợi bấy lâu cuối cùng cũng đã tới. Tôi cầm tập hồ sơ rồi đi bộ tới chỗ hẹn. Vậy mà chẳng biết xúi quẩy thế nào một ngày vĩ đại như thế này lại bị một kẻ xa lạ phá hỏng.

Vừa bước ra khỏi nhà thì chiếc xe máy từ đâu lao tới chạy sát vào người tôi. Giữa cơn mưa dầm thối sấu, bao nhiêu đất bẩn, nước mưa nhảy hết lên người tôi, thôi xong rồi bộ váy mới tinh tôi chỉ mới mặc lần đầu, thiệt đáng ghét quá mà.

- Cô không sao chứ?

- Anh nghĩ tôi không sao?

- Xin lỗi tôi đang vội. Nhưng tôi có thể cho cô đi nhờ để xin lỗi.

- Không cần đâu! Coi như tôi xui xẻo đi!

Tôi vội bước vô nhà thay lại bộ đồ khác cho kịp giờ phỏng vấn. Đến chiếc ô tôi cầm cũng không còn nguyên vẹn nữa. Bây giờ tôi có đi bằng xe thì vẫn muộn giờ ấy chứ. Nếu lúc trước tỉ lệ được nhận là bảy mươi thì giờ đến cả một chút cũng không có. Tôi thở dài rồi lại hấp tấp chạy tới chỗ hẹn.

Bây giờ là 7h52’.

- Cô đến muộn 22 phút.

Là giọng nói đó. Tên hồi nãy chính là người sẽ phỏng vấn tôi hôm nay, thật xui xẻo mà. Chính kẻ đó đã làm tôi trễ mà giờ lại còn nói tôi đi muộn. Kết thúc buổi phỏng vấn, chưa bao giờ tôi cảm thấy oan ức như thế này. Chỉ cần nhìn gương mặt hằn ta tôi chẳng còn một chút tinh thần nào lại còn đến muộn nữa. Và đương nhiên tôi rớt một lí do lằng xẹt. Tâm trạng tôi hôm nay thật chẳng còn lời nào để nói. Tôi lơ thơ bước về nhà với sự thất vọng và tức giận chất đầy mình. Nhưng nói sao thì nói tuy rớt phỏng vấn nhưng tôi vẫn cảm thấy may mắn vì ít nhất thì tôi cũng không phải là nhân viên của một tên đáng ghét như vậy – và tất nhiên đó cũng chỉ là lời biện hộ miến cưỡng.

Tám giờ, cái giờ mà đối với tôi thì vẫn còn quá sớm để chào buổi sáng, hôm nay tôi đã thức dậy vào cái giờ đó. Tôi thật chẳng thích chút nào cái cảm giác bị người ta phá giấc ngủ kiểu này. Nhà bên cạnh, tôi nhớ đã vắng chủ lâu rồi mà sao hôm nay lại cứ ồn ào vậy nhỉ? Tôi vừa đặt câu hỏi vừa đẩy tấm chăn đang đắp ra khỏi người bật dậy. Mắt nhắm mắt mở tôi ngó qua bên nhà hàng xóm, hóa ra ngôi nhà đó vừa mới có người thuê. Bỗng dưng đôi mắt lim dim ngáy ngủ của tôi bỗng tròn xoe. Kia chẳng phải là tên đó sao? Cái kẻ đã làm tôi dở khóc dở cười hôm ấy. Đã qua một tuần rồi lẽ ra tôi sẽ không nhắc lại chuyện này nữa nhưng nhìn thấy anh ta tôi lại chẳng kìm nổi tức giận, tôi nhìn chăm chăm vào hắn.

- Cô cần gì à?

Tiếng người đó vang lên làm tôi giật mình, thì ra anh tôi không biết tôi sống ở đây và cũng không còn nhớ tôi là ai. Làm sao có trên đời lại có kẻ mau quên như vậy chứ? Chỉ mới hơn một tuần thôi mà. Tôi không trả lời anh ta quay lưng đi tỏ vẻ kiêu ngạo. Trong lòng tôi giờ đây chỉ có thù hận. Tôi nghĩ ra đủ trò để trả thù “anh hàng xóm” mới của mình. Tôi bước vào nhà với sự tức giận, lẽ ra hôm nay đã là một ngày đẹp với tôi rồi, vậy mà chỉ vì kẻ mới chuyển đến mà tôi bị mất giấc ngủ lại còn phải nhớ lại chuyện ngày hôm đó nữa.

Đã được hai tuần rồi kể từ ngày kẻ đáng ghét đó dọn đến ở. Tuy chẳng ưa gì tên đó nhưng lạ thật từ khi làm hàng xóm với anh ta tôi lại cảm thấy yên tâm hơn. Chắc cũng vì cái tính nhát gan của tôi, cộng thêm cái ngôi nhà vắng chủ quanh năm bên cạnh khiến tôi cảm thấy lạnh lẽo. Tuy cảm thấy biết ơn vì đã làm cho ngôi nhà kẻ bên ấm áp nhưng ý định trả thù của tôi vẫn không bao giờ nguôi. Sáng hôm nay, tôi cố dậy thật sớm, lấy bút lông quét mấy chữ bậy

bạ lên cổng nhà hàng xóm rồi rón rén bước vô nhà. Sáu giờ sáng, cái giờ mà như thường lệ kẻ hàng xóm đó thức dậy. Tôi giả bộ ra trước nhà tập thể dục để xem gương mặt tức giận của anh ta như thế nào tôi đã hy sinh giấc ngủ như vậy chẳng lẽ nào lại thất bại? Nhưng.. ôi không! Anh ta vẫn bình thường sắc mặt vẫn nguyên như vậy, hay là anh ta chưa thấy mấy dòng chữ đó, nhưng đâu phải rõ ràng hẳn ta đã bước ra trước nhà để tập thể dục mà. Anh ta bước vào nhà rồi nhìn sang bên phía tôi. Đôi mắt đang chăm chăm nhìn vào gương mặt của anh ta của tôi bỗng dừng đối hướng. Anh ta đang nhìn tôi, không lẽ... không lẽ anh ta đã biết tôi là thủ phạm? Tôi cố gắng đập tan những suy nghĩ tiêu cực bước vào nhà và cô lờ đi ánh mắt hoài nghi đáng sợ của anh ta. Thật là một kẻ nguy hiểm mà chả trách sao làm tôi trượt phông vẫn lại còn vô tư như vậy. Tôi thở dài tự nghĩ chỉ có những người xui xẻo như tôi mới phải làm hàng xóm với những kẻ vô tâm như hẳn.

Tôi tuy căm ghét người ta như vậy nhưng cứ mỗi khi đêm về tiếng đàn guitar phát ra từ nhà bên cạnh lại khiến tôi thích thú. Anh ta đang ngồi đánh đàn, toàn những bài hát quen thuộc mà tôi thường nghe. Nhìn kẻ hàng xóm đó đánh đàn qua cái hàng rào sắt tự nhiên tôi lại thấy anh ta đẹp lạ lùng, bình thường tôi chẳng để ý lắm đến ngoại hình của anh ta nhưng nhìn kĩ thì cũng thuộc dạng mỹ nam như các “oppa” tôi thường coi trong phim Hàn. Cái mũi cao cao, cái đôi mắt to to đó lại thêm cái dáng vẻ lãng tử của anh ta mỗi khi gảy đàn có thể khiến cho bất cứ người con gái nào chỉ cần nhìn thấy là sẽ đổ nhưng tôi thì khác, tôi chẳng qua chỉ là kẻ thích nghe người ta đàn chứ không thuộc dạng mê trai. Nhưng mà hôm nay tôi quyết định sẽ chẳng nghe trộm nữa, tôi sẽ đường đường chính chính nhìn anh ta hát.

- Nhà tôi cúp điện rồi, anh cho tôi ngồi nhờ một lát nhé?

Nói là cúp điện thôi nhưng là tôi cố tình tắt hết điện trong nhà để lấy cớ sang nhà người ta nghe nhạc.

- Vào đi!

Câu trả lời tuy lạnh tanh không có chút ngữ khí nào nhưng tôi vẫn thấy vui vì ít nhất thì người ta cũng cho tôi vào rồi.

- Xin lỗi cô vì chuyện hôm bữa.

- Chuyện nào cơ?

- Chuyện hôm phỏng vấn?

Hóa ra anh ta vẫn nhớ chuyện ngày hôm ấy, nhưng mà tại sao đến giờ vẫn mới xin lỗi. Chúng tôi là hàng xóm mà.

- Kh.. không có gì!

- Cô uống nước không?

- Không cần đâu, tôi không khát.. Anh có thể hát chứ?

- Cô thích bài gì. Tôi sẽ hát để xin lỗi cô.

- Tùy anh!

Thời gian qua, rồi nhiều những buổi tối “cúp điện” như vậy tôi lại chạy sang nhà anh nghe anh đàn anh hát. Từ một kẻ đáng ghét giờ đây tôi đã coi anh là hàng xóm của mình rồi. Nhìn anh hát tôi quên mất mình từng rất ghét anh, nghe anh hát tôi quên mất bao nhiêu kế hoạch đã vạch ra để chọc phá anh. Tôi chẳng biết chúng tôi đã dần trở thân nhau từ lúc nào. Trái tim tôi không còn thuộc về mình nữa. Tôi yêu cái giọng hát ấm áp của anh, tôi yêu cái vẻ trầm ngâm khi anh đánh đàn. Tôi.. đã yêu anh mất rồi.

Hằng ngày tôi dậy sớm hơn để tập thể dục cùng anh “hàng xóm”, tôi hay mang đồ ăn qua nhà anh. Sự lạnh lùng của anh chắc chỉ là cái vỏ bọc ngoài thôi, vì khi gần anh tôi có cảm giác ấm áp lạ lùng. Một người mịt mù với công việc tối ngày như anh lại làm tôi bất ngờ bởi anh thật sự nấu ăn rất ngon, hằng ngày tôi hay qua nhà anh để ăn “chực”. Có lúc tôi đùa:

- Anh nấu ăn ngon vậy ai lấy được anh chắc có phúc lắm?

Anh im lặng một lúc rồi trả lời tôi:

- Vậy mà đừng có người không thích những món ăn của anh.

- Ai mà khó tính vậy chứ?

- Bạn gái anh!

Tôi sửng sồ, thì ra anh có bạn gái rồi. Vậy mà tôi còn tơ tưởng...

- Anh có bạn gái? Cô ấy như thế nào? –Tôi tò mò hỏi.

- Cô ấy rất đẹp. Là một cô gái tuyệt vời.

Ra vậy, có lẽ một cô gái như vậy mới đáng để anh yêu còn tôi thì...

- Sao em không thấy cô ấy?

Anh ngược lên trời. Mắt đỏ dần.

- Cô ấy bỏ anh rồi.

Thì ra người bạn gái mà anh nói đã lên thiên đường. Giờ đây cô ấy chỉ là một trong những ngôi sao mà chúng tôi đang nhìn. Tôi cảm thấy mình vừa mới gây ra tội lỗi nào đó khi đã chạm vào quá khứ đáng buồn của anh. Tôi lắp bắp:

- X.. xin lỗi anh. Em không biết.

Anh xoa đầu tôi:

- Không sao đâu. Nếu là những kí ức đáng quên thì đến một lúc nào đó sẽ phải quên thôi.

- Anh dạy em đánh đàn nhé! –Tôi cố chuyển vấn đề một cách gượng gạo.

- Được thôi. Nếu em thích.

Anh dạy tôi cách đặt tay cho đúng trên các dây đàn. Đôi tay ấm áp của anh bây giờ không phải là đặt trên tay tôi nữa mà nó thật sự đã chạm vào trái tim tôi rồi. Tôi không biết tôi có thể lấp lại vết thương trước kia của anh không. Nhưng tôi nhất định sẽ yêu anh bằng tất cả những gì tôi có.

Hằng ngày tôi vẫn cứ lớn vồn bên anh chọc anh cười dù những câu chuyện tôi kể đều cũ rích hết rồi. Vậy mà chẳng hiểu sao người lạnh lùng ít nói như

anh lại có thể cười với những câu chuyện như vậy. Tuy tôi không biết anh nghĩ về tôi thế nào, một đứa con gái thích bám theo anh hay đơn giản chỉ là một cô hàng xóm hài hước nhưng trong suy nghĩ của tôi thì anh là một người đàn ông tuyệt vời.

Cho đến hôm nay tôi chẳng thể chịu đựng cái cảm giác nhìn người mình yêu với tư cách là hàng xóm. Tôi quyết định tỏ tình với anh. Tối hôm nay, tôi mặc một bộ đồ thật đẹp, chải chuốt gọn gàng rồi qua nhà anh. Anh vẫn như mọi ngày, vẫn rót cho tôi ly nước rồi đánh đàn. Anh chẳng để ý gì tới tôi mặc dù hôm nay tôi đã cố làm mình thật nổi bật. Tôi gượng gạo hỏi:

- Anh không thấy có gì đặc biệt à?

- Có. Hôm nay em rất đẹp.

Hóa ra là anh ấy vẫn thấy. Mọi thứ anh ấy biết nhưng anh đều im lặng phải chăng anh đang thích tôi nhưng lại không muốn nói ra.

- Anh thích em nhất ở điểm nào?

- Mọi thứ. Em gái của anh đẹp ở mọi thứ!

Tôi sửng sốt. Sao cơ? Em gái à? Thì ra anh chỉ coi tôi là em gái. Tôi thất vọng nhưng tôi có nên vui không nhỉ khi anh đã coi tôi là em gái thay vì một người hàng xóm bình thường. Tôi cố tỏ vẻ thản nhiên:

- Vậy sao? Em đẹp đến vậy à?

Tối hôm đó, tôi về nhà sớm hơn mọi ngày. Trông tôi không còn chút sức sống nào nữa. Cũng phải thôi người như tôi thì làm gì có tư cách để được anh yêu. Tuy thất tình nhưng không có nghĩa là tôi sẽ hết hy vọng-tôi tự an ủi mình như vậy. Ngày mai tôi nhất định sẽ nói rõ tình cảm của mình cho anh biết. Được hay không thì cũng chỉ một lần.

Rồi buổi tối đó tôi lại sang nhà anh chơi. Tôi chẳng dây dưa nữa và hỏi thẳng anh:

- Anh thấy em thế nào?

- Là một người con gái tốt.

Tôi gạt hết lòng tự trọng của mình lấy can đảm hỏi anh:

- Anh thích em chứ?

- Tất nhiên rồi có anh trai nào lại ghét bỏ em gái của mình đâu.

Cách trả lời bình thản của anh khiến tôi như rơi xuống hố sâu. Anh thật sự chưa bao giờ coi tôi là phụ nữ cả. Cũng phải thôi, hạng con gái tầm thường không có gì nổi bật như tôi làm sao dám mơ tưởng tới anh. Tình yêu đó của tôi chỉ là thứ cảm xúc nhất thời thôi. Tôi đã tự bắt đầu và ngộ nhận một cách ngốc nghếch. Dù sao thì tôi cảm thấy hạnh phúc khi ít nhất thì tình yêu đó chỉ có một mình tôi biết. Nó là của riêng tôi và tất nhiên tôi cũng sẽ tự chấm dứt nó được – tôi mỉm cười và an ủi mình. Nhưng từ ngày đó tôi chẳng còn nghe tiếng anh đàn nữa. Căn nhà bên cạnh được trả lại sự yên tĩnh như ngày tôi chưa gặp anh. Anh đi rồi, anh không còn là hàng xóm của tôi nữa. Tôi lo lắng đến công ty của anh hỏi thăm thì mới biết anh đi du học rồi và vé máy bay đã đặt từ tuần trước. Tôi hụt hẫng, giá như ngày hôm ấy tôi không hỏi anh một câu hỏi ngốc nghếch như vậy thì có lẽ giờ đây kí ức của tôi về anh đã không còn là sự gượng gạo rồi. Tôi quay bước về nhà, hôm nay trời cũng mưa như ngày đầu tiên tôi gặp anh vậy nhưng tiếc quá lúc đi tôi không mang dù rồi. Cơn mưa cứ vậy đổ hết xuống đầu tôi. Tôi đã khóc nhưng chắc là do mưa thôi nhỉ? Vì tôi chẳng tìm thấy lí do nào để khóc cho một cuộc tình đơn phương trẻ con như vậy...

Một năm rồi kể từ ngày ngôi nhà bên cạnh vắng chủ. Tôi không biết anh có nhớ tôi hay không hay anh đã cho tôi vào danh sách “những kí ức đáng quên” của anh rồi. Nhưng mà “anh hàng xóm cũ” à với em tuy anh là những kí ức ngăn ngại và có lẽ nó đáng để quên đi nhưng sao em đã chẳng quên được. Hằng đêm em vẫn thấy anh đàn guitar nhưng đó chỉ là trong tưởng tượng của em vì em vẫn nhớ anh.

Bảy giờ rồi. Bây giờ tôi đã dậy được vào cái giờ đó mà không cần phải đặt đồng hồ báo thức nữa chắc cũng là do thói quen của 1 năm trước. Tôi tuốt lại mình một chút rồi bước ra đường, giữa phố Sài Gòn dưới cơn mưa đầu hè khiến tôi nhớ lại một năm trước. Tôi cũng đang đi phỏng vấn nhưng chắc bây giờ sẽ chẳng như một năm trước đâu nhỉ? Vì chẳng có ai làm bận bộ đồ tôi

đang mặc tuy tôi vẫn đang đến chỗ cũ để phỏng vấn. Gì đây? Bàn tay này? Lạ quá nó đang ôm chầm lấy tôi. Tôi đang định quay lại cho kẻ dê xồm nào đó một bạt tai. Nhưng bỗng dưng sao tôi lại đơ như tượng thế này.

- A..a anh? Tôi phải mất rất lâu để bật thành lời.

- Phải là anh! Em vẫn đang đợi?

- Đợi ai? Anh? Em chẳng có lí do gì để đợi một người hàng xóm như anh cả!
-Tôi tự gạt mình trả lời.

- Anh không vô tâm như những gì anh đã nói. Anh không coi em là em gái. KHÔNG phải anh không biết tình cảm của em. Tất cả chỉ để lừa dối em vì anh không thể từ chối trước một cô gái có thể mang lại niềm vui và lấp đầy khoảng trống trái tim cho mình chỉ là vì anh không muốn biến mình thành một kẻ khốn sau khi chấp nhận tình cảm của em rồi lại đi du học ở một đất nước xa xôi như vậy.

- Anh đang tập tởm tình à? Anh sắp có bạn gái mới sao?

- Em có thể nghĩ như vậy vì lát nữa anh sẽ phải tỏ tình với hàng xóm của mình!

Tôi bật khóc ôm chặt anh.

- Em nghĩ cô gái đó sẽ đồng ý thôi. Vì cô ấy yêu anh!

Anh vuốt tóc tôi. Đúng là bàn tay này rồi. Tôi không phải đang mơ, là sự thật. Anh cười tươi:

- Đi thôi nếu không muốn lại trễ phỏng vấn.

Thì ra anh sẽ lại là người phỏng vấn tôi như một năm trước. Tất cả vẫn y như lần đầu tôi gặp anh. Vẫn dưới cơn mưa đó, vẫn là người con trai đó, cảnh vật vẫn y như vậy chỉ có thời gian là mang chúng tôi lại gần hơn thôi...

Trjn Shin